

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/59/2023
Identifikačné číslo spisu: 1213230951
Dátum vydania rozhodnutia: 25.09.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Vladík
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:1213230951.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu D. B., narodeného XX. T. XXXX, B., A. X, zastúpeného advokátom Dr. Miroslavom Králikom, Bratislava, Námestie Martina Benku 5, proti žalovanému M. B., narodenému X. G. XXXX, B., V. X, zastúpenému advokátom JUDr. Milanom Bobákom, Bratislava, Kalinčiakova 25, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, vedenom na Okresnom súde Bratislava II (t. č. Mestský súd Bratislava IV) pod sp. zn. 52C/266/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. septembra 2022 sp. zn. 5Co/255/2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobcovi n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 14. júna 2019 č. k. 52C/266/2013 - 881 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava II z 3. septembra 2019 č. k. 52C/266/2013 - 904 a opravným uznesením Okresného súdu Bratislava II z 22. februára 2023 č. k. 52C/266/2013-1003 výrokom I. zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobcu a žalovaného k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX: rodinný dom, súp. č. XXX, postavený na parcele 3119/1 a pozemok s parc. č. 3119/1, zastavané plochy a nádvoría o výmere 363 m², parcela registra „C“, nachádzajúcim sa v k.ú. J., B. - F. Č. J., Okres Bratislava II, výrokom II. nariadil predaj uvedených nehnuteľností, s tým, že výtťažok z predaja bude medzi strany rozdelený s týmito podielmi: žalobcovi v podiele 19/48 a žalovanému v podiele 29/48, výrokom III. určil, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania. Súčasne štátu, priznal voči obom stranám náhradu trov konania v rozsahu 50 %.

1.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX: rodinný dom, súp. č. XXXX, postavený na parcele 3119/1 a parcelu č. 3119/1 zastavané plochy a nádvoría o výmere 363 m² nachádzajúce sa v k.ú. J., B., Okres Bratislava II a to tak, že žalobca je vlastníkom podielu v celkovej veľkosti 19/48 a žalovaný vlastní podiel v celkovej veľkosti 29/48. Okresný súd konštatoval, že

napriek snahe súdu nedošlo medzi spoluvlastníkmi k vzájomnej dohode o zrušení podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti, strany nechceli zotrvať v podielovom spoluvlastníctve ani neuviedli žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by súd žalobu zamietol a preto rozhodol tak, že podielové spoluvlastníctvo strán sporu k predmetnej nehnuteľnosti zrušil. Ďalej uviedol, že prednostným spôsobom vyporiadania podielového spoluvlastníctva v zmysle platnej právnej úpravy je reálne rozdelenie veci. K tomuto spôsobu vyporiadania uviedol, že v danom prípade podľa znaleckých posudkov predmetná nehnuteľnosť je reálne deliteľná, avšak vzhľadom na dlhodobé antagonistické a nepriateľské postoje strán, ako aj na absentujúcu schopnosť strán uhradiť náklady potrebné na reálnu deľbu nehnuteľnosti, dospel k záveru, že deľba nehnuteľnosti v predmetnej veci ako spôsob vyporiadania podielového spoluvlastníctva ako účelný spôsob využitia nehnuteľnosti nie je možná. Dospel tiež k záveru, že do úvahy neprichádza ani druhý spôsob vyporiadania, keď žiadna zo strán nedisponovala dostatkom finančných prostriedkov na poskytnutie primeranej náhrady ustupujúcemu spoluvlastníkovi. Preto pristúpil k výnimočnému spôsobu vyporiadania spoluvlastníkov nariadením predaja spoločných nehnuteľností a rozdelenia výťažku podľa veľkostí ich spoluvlastníckych podielov. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 a § 262 ods. 1 a 2 CSP a dospel k záveru, že obe strany mali čiastočný úspech v spore spočívajúci v zrušení podielového spoluvlastníctva.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 27. septembra 2022 sp. zn. 5Co/255/2019 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil (výrok I.) a stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (výrok II.). Odvolací súd sa v zásade stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, konštatoval, že žiadna zo strán nemala záujem spoločné nehnuteľnosti nadobudnúť do výlučného vlastníctva a žiaden zo spoluvlastníkov nedisponoval finančnými prostriedkami na poskytnutie primeranej náhrady ustupujúcemu spoluvlastníkovi. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k správne záveru, že rozdelenie vecí nie je dobre možné. Rozdelenie nehnuteľnosti pri nevyhnutnom zachovaní spoluvlastníctva k spoločným častiam domu i pozemku by naďalej viedlo k eskalácii nezhôd medzi stranami a následným sporom. Odvolací súd uzavrel, že pre zotrvanie žalobcu na podanej žalobe, napadnutý rozsudok ako vecne správny vo veci samej potvrdil. K odvolaniu žalovaného voči výroku o trovách konania uviedol, že zhodne so zákonodarcom vyporiadanie predajom spoločných nehnuteľností nepovažuje za optimálny spôsob vyporiadania. Mal za to, že žalovaný ako väčšinový spoluvlastník a muž v produktívnom veku požadoval najneefektívnejší spôsob vyporiadania, hoci sa mohol pokúsiť o zabezpečenie prostriedkov na vyplatenie primeranej náhrady menšinovému žalobcovi alebo o spoločný predaj nehnuteľnosti. Na základe uvedeného dospel k záveru, že priznanie trov konania žalovanému by bolo rozporné s princípom spravodlivosti. Z rovnakých dôvodov odvolací súd stranám nepriznal ani náhradu trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP). Úspech na strane žalovaného by mohol prichádzať do úvahy ak by súd vykonal vyporiadanie podľa návrhu žalovaného, o ktorom by bolo možné uzatvoriť dohodu o zrušení podielového spoluvlastníctva, nie však v prípade ak sa žalovaný so žalobcom celkom jasne dohodnúť nechcel.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) a to proti časti, ktorou odvolací súd potvrdil výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania, ako aj voči II. výroku odvolacieho súdu o trovách odvolacieho konania. Dovolateľ uviedol, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Po rekapitulácii priebehu prvoinstančného a odvolacieho konania dovolateľ namietal zmatečnosť napádaného rozsudku a to najmä v bode 13. odôvodnenia, v ktorom uviedol: „Odvolací súd odvolanie žalovaného prejednal v rozsahu a z dôvodov v ňom vymedzených (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) a vyhodnotil ho ako opodstatnené.“ a v bode 14. v ktorom uviedol: „...Za tohto stavu by priznanie trov konania žalovanému bolo rozporné s princípom spravodlivosti.“. Ďalej uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za prekvapivé, vzhľadom na to, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie o trovách na iných zásadne odlišných právnych záveroch ako súd prvého stupňa, pričom zároveň odvolací súd účastníkovi konania neumožnil vyjadriť sa k jeho iným (odlišným) právnym záverom, čím účastník konania nemal možnosť ich právne argumentovať. Dovolateľ mal za to, že odvolací súd bez opory vo vykonaných dôkazoch v konaní a v rozpore s odôvodnením súdu prvej inštancie, ktorý podľa

dovolateľa jednoznačne charakterizoval žalovaného ako toho, kto zmaril iný optimálny spôsob vyporiadania, pričom konanie žalobcu ohľadom odmietania predaja nehnuteľností ponechal nepovšimnuté. In fine dovolateľ uviedol, že odvolací súd nijakým spôsobom nereagoval na argumenty žalovaného, ktoré uviedol v odvolaní a tiež, že súdy nižších inštancií nesprávne vyhodnotili pomer úspechu žalovaného v konaní, pričom použitým výkladom sa nedôvodne odklonili od zmyslu a účelu právnej úpravy v otázke náhrady trov konania. Dovolateľ žiadal, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti zmenil tak, že žalovanému prizná nárok na náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania vo výške 100 %, eventuálne, aby dovolací súd rozhodnutie v napadnutej časti zrušil a vrátil odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalobca sa k dovolaniu v stanovenej lehote nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Právo na prístup k dovolaciemu súdu nie je absolútne. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a tejto jeho mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, prísne regulovanej Civilným sporovým poriadkom. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa, pričom prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne uvedené v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 CSP, dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci

samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

11. Ústavný súd už v uznesení č. k. I. ÚS 387/2019-26 zo 17. septembra 2019 poukázal na to, že problematikou prípustnosti opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku sa zaoberal v uznesení sp. zn. I. ÚS 275/2018 z 15. augusta 2018 (rozhodnutie č. 74/2018 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2018, s. 1270), v ktorom vyslovil, že podľa § 357 písm. m) CSP jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie a ktoré sú tak v danej nimi riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým prvoinštančný súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

12. Prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o náhrade trov konania pre existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP konštatoval aj dovolací súd v uznesení Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. septembra 2021 sp. zn. 1VObd/2/2021: „Rozhodnutím, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí pre účely posudzovania väd zmätočnosti v zmysle § 420 CSP, je aj rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol s konečnou platnosťou o odvolaní proti výroku o náhrade trov konania“. Obdobný názor vyslovil aj v ďalších svojich rozhodnutiach (4Cdo/155/2020, 2Cdo/89/2020, 9Cdo/68/2021).

13. Dovolateľ vyvodil prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, namietal zmätočnosť, arbitrárnosť a nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nesprávne vyhodnotenie pomeru úspechu žalovaného v konaní, ako aj nevysporiadanie sa s podstatnými námietkami uplatnenými v odvolaní.

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovaného, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

15. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

16. Najvyšší súd uvádza, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nedáva podklad pre tvrdenie dovolateľa, že je zmätočné, arbitrárne, nesprávne a porušujúce zásadu rovnosti účastníkov. Pokiaľ dovolateľ namietal rozpor v bode 13. odôvodnenia (v ktorom uvádza, že ho vyhodnotil ako opodstatnené) s bodom 14. odôvodnenia, (v ktorom uviedol, že priznanie trov konania

žalovanému by bolo rozporné s princípom spravodlivosti), k tomu dovolací súd uvádza, že z obsahu celého odôvodnenia, ako aj zo samotného výroku napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že v bode 13. ide len o chybu v písaní, resp. o inú zrejmu nesprávnosť, keď odvolací súd namiesto „neodôvodnené“, nesprávne uviedol „odôvodnené“. Toto pochybenie mohol z vlastnej činnosti, alebo aj na návrh ktorejkoľvek zo strán opraviť. Nemožno sa stotožniť s tvrdením dovolateľa, že uvedené pochybenie spôsobuje zmätočnosť celého rozhodnutia, keďže ako už bolo uvedené, zo zvyšku rozsudku jednoznačne vyplýva, že odvolanie považoval odvolací súd za nedôvodné.

17. Dovolateľ ďalej namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za prekvapivé, vzhľadom na to, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie o trovách na iných záveroch ako súd prvého stupňa, pričom odvolací súd neumožnil žalovanému vyjadriť sa k jeho odlišným právnym záverom. Dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 387, podľa ktorého odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Vecná správnosť ako zákonný predpoklad na vydanie potvrdzujúceho verdiktu odvolacieho súdu sa vzťahuje výlučne na napadnutý výrok preskúmaného rozhodnutia. Ani prípadná vecná nesprávnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie tak nebráni tomu, aby odvolací súd v konečnom dôsledku rozhodnutie potvrdil. K záveru o vecnej správnosti výroku môže odvolací súd dospieť aj z odlišných dôvodov, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu môže byť založené aj na odlišnom právnom posúdení, než z akého vychádzal súd prvej inštancie. (pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1460-1463). Dovolaciemu súdu však nie je zrejmé a dovolateľ v dovolaní ani neuvádza, na akých odlišných právnych záveroch mal odvolací súd založiť svoje rozhodnutie. Oba sudy v súvislosti s rozhodnutím o trovách citujú ustanovenie § 255 ods. 2 CSP v zmysle ktorého, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že obe strany mali v spore čiastočný úspech spočívajúci v zrušení podielového spoluvlastníctva a preto žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania. Odvolací súd reagujúc na odvolaciu argumentáciu žalovaného toto odôvodnenie dopĺňa s dôrazom na to, prečo nemožno priznať trovy konania žalovanému.

18. K námietke dovolateľa, že odvolací súd sa nevysporiadal s odvolacími námietkami žalovaného vo vzťahu k trovám konania, dovolací súd po dôslednom preskúmaní odvolania žalovaného uvádza, že odvolací súd sa danými námietkami zaoberal a reagoval na ne, aj keď nie podľa predstáv žalovaného. Odôvodnenie napadnutého rozsudku v bodoch 12. až 15. uvádza skutkový i právny stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, relevantný obsah odvolania i označenie procesných noriem, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Myšlienkový postup odvolacieho súdu bol v odôvodnení dostatočne vysvetlený a odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia rovnako aj vlastné rozhodovanie o trovách odvolacieho konania spôsobom zodpovedajúcim zákonu. Dovolateľ preto nedôvodne argumentoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

19. Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnostnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

20. Dovolací súd na uvedenom základe dospel k záveru, že žalovaný neopodstatnene namietal nesprávny procesný postup súdov nižších inštancií, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Prípustnosť

dovolania z tohto ustanovenia nevyplýva a dovolací súd preto dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

21. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.